

Contents

- 1 We're still Anglo, but are we phile?
- 2 English graduates in the labour market
- 4 Uitnodiging ALV, agenda, jaarverslag, notulen, financieel jaarverslag
- 6 'In de mensen een welbehagen...'
- 7 When you combine Shakespeare and the Brexit...
- 7 Bibliotheken, boeken en nu het wereldbrein

Colophon

Board

Monique Swennenhuis, Reinou Anker,
Glenda Vasse, Marjan Brouwer (aspirant lid)

Editors

Reinou Anker, Henk Dragstra,
Bryn van Helden, Sarah van Steenderen,
Yaël Tieleman, Berendsje Westra,
Geart van der Meer (editor-in-chief).

Reactions

English Department
Att. Hans Jansen
Postbus 716
9700 AS Groningen
Mail: j.p.m.jansen@rug.nl
Or contact the editors directly by
writing to: geart@hetnet.nl

Internet

[http://www.rug.nl/let/organization/
bestuur-afdelingen-en-medewerkers/
afdelingen/afdeling-engels/
get-connected/alumnivereniging](http://www.rug.nl/let/organization/bestuur-afdelingen-en-medewerkers/afdelingen/afdeling-engels/get-connected/alumnivereniging)

Become a member

To become a member,
please send an e-mail to:
g.vasse@rug.nl

Design

Van Kelckhoven BNO

Reproduction

RCC, Groningen

Join Anglophile
on Facebook!

We're still Anglo, but are we phile?

Henk Dragstra

So the English are turning their backs on the European Union. 'Piss off,' the majority have voted, 'Everything was all right here until you foreigners came along and ruined it all!', which is rather like what many Scots have been shouting at them. Naturally, some of us jolly well feel like retorting along the lines of 'Suit yourselves, you arrogant insular pricks! Good riddance, see how you like it!' If they can give the finger, so can we.

Or can we? As editors of a magazine called *Anglophile*, how high and mighty can we afford to be? Changing our name to *Anglophobe* won't help, as we'll continue to be alumni of the English department no matter what. And no matter how cold a shoulder the English may give us, most of us still depend on their magnificent language for our living, one way or another. How would *Post-Anglophile* do for a new title?

What does 'Anglophile' mean anyway? Its connotations seem to have shifted from one generation to the next. My first teacher of English was your classic specimen, with the tastes of an elderly London gentleman: Churchill, *The Times*, BBC radio, that sort of thing. As a teenager I had no clue how that could get him so excited. And when I first came to the country, via London, its lifestyle took some getting used to. Grimy subways, unreadable newspapers, pale yellow chips soggy with vinegar: it wasn't until I discovered its countryside that England started growing on me. And growing and growing. Though at the same time that countryside was shrinking and shrinking.

So, in a sense, I am an Anglophile, and like so many others it has saddened me to see what has happened to the country over the years. The quaint, the charming, and the intriguing used to be all woven into the fabric of everyday English life, and all it took to explore it was to participate. When I was in London lately there seemed to be only two kinds of place: those designed to exclude you – slums, urban desert, suburbs; and those where you queue up to pay £15 for admission. Oh, and there are some parks and public buildings left, few and far between.

Gripping on like this, I can hardly fault the English for their fear that control of their country is slipping from their hands. But even 'Leave' voters have to admit in fairness that the EU cannot be blamed for all the damage done. Privatization was brought to Britain by the Thatcher government, not the EU. The EU did not turn American fast food chains like MacDonald's, Burger King, KFC, and Starbucks loose on English cities. It did not drive the cute little pastry shops and bookshops out of business, nor did it run big motorways straight through the hearts of ancient towns and villages. And it was Westminster high-handedness, not Brussels tyranny, that estranged the Scottish.

Let's face it, the English did all that to themselves, or let it happen. Mind you, the same thing was going on in every other place in Europe and the world. The word was 'progress', until people changed their minds and called it 'globalization'.

I would welcome Brexit if it could bring back the good old days. Boarded-up post offices and railway stations restored to their former glory... Shillings and sixpences re-introduced... Kindly old waitresses calling you 'love' again... For further instances, watch British TV series glorifying the recent past, like *Father Brown* and *Midsummer*

Murders and Inspector Gently. Minus the murders, of course.

But Old England will not return, we are all aware of that. Tall, ugly buildings will be torn down, but they will be replaced by taller and uglier ones. Smartphone addicts will toss their playthings away, not in favour of the Penguin Classics, but for more state-of-the-art gadgets. Far from reverting to what it was generations ago, the country will go

on to become something it has never been before. Please fasten your seatbelts, we're about to touch down in Brexitland.

All the more reason to get sentimental about the England that was. And here's the good news: there is one thing now that the English do better than ever before! I'm referring of course to those historical and pseudo-historical TV series I just mentioned, plus all the costume dramas such as

Downton Abbey, *Brideshead Revisited*, and countless Shakespeare, Austen and Dickens adaptations. Retrospection, nostalgia, what you feel about things that are over for good: everything that 'post-' stands for.

Post-Anglophile may not be such a bad title. For, whatever those English may get up to, we're here to keep you posted!

English graduates in the labour market

Femke Goossen

2 A Boomerang Career

Almost twenty years ago I graduated in English Language and Literature at the University of Groningen. To be honest I have not thought much about university since leaving, even though it has started me on the path to where I am now.

I work as a Consular Officer at the Embassy of Belgium in Canberra, Australia. Last year I decided to come back, after having worked here ten years ago. It was not the first time I returned to an old employer; in 2009 I returned to my former employer in Christchurch, New Zealand. Sometimes you think the grass is greener on the other side, but you soon realise it is not.

During my studies I was told that one-third of graduates become a translator, one-third become a teacher, and one-third end up doing something different. I always knew I was going to be one of the latter, as both translating and teaching did not appeal to me. I specialised in Old and Middle English, and did some Shakespeare and history courses, but I knew this was not going to be the field of my future employment.

The real highlights of my time at university for me were the trips to the United Kingdom, as well as a traineeship with the Canadian Embassy. My third year I spent at Lancaster University. I got to visit numerous places and meet international students. I learned that I loved living overseas, even though the previous two years had been marked by homesickness to my family in small-town Friesland.

Write Along!

Do you feel like you could make a contribution to the *Anglophile*? Please do not hesitate and send us your writings! You can count on us to give you an honest reply as to whether the writing is suitable for the magazine. We are open for out-of-the-box subjects, anecdotes, (old) photographs with a nice story, memories, adventures, favourite books/movies, poems, comics, anything you'd like to share! (Preferably in English.)

Please send your contribution/contributions to: geart@hetnet.nl.

After finishing my thesis on fourteenth-century poems, I took a traineeship with the Public Affairs section at the Canadian Embassy in The Hague, because I had just come back from a family holiday in Canada. I loved the atmosphere and felt at home in this diplomatic environment. My friend, whose father was an ambassador, encouraged me to apply with the Ministry of Foreign Affairs, but I did not give myself much chance, competing with law, economics, and politics graduates from Leiden, with evidence of leadership skills on their CVs.

Then came probably the most defining moment of my career: funnily enough it was just a visit to a bar in Groningen with a friend. Now graduated and unsuccessfully looking for a real job, my friend suggested going to Australia like so many other people did at that time. I did not like the idea at all. In my opinion Australia was too hot and full of rednecks. But the seed had been sown. Reading numerous travel guides, I became enthusiastic and left on my own, on a working holiday down under, in 1997. They were the best eight months of my life. I travelled around the east coast, Victoria and South Australia, I visited Tasmania, and finally Darwin and Kakadu in the tropical north. I loved it from the start; the sunshine, the birds, the freedom, the nature, the space.

Back in Holland, I finally found my first job, with a translation company in Leiderdorp. The company was called Wilkens Communications Group and I fooled myself into thinking there would be more to it than just translating. There wasn't. In fact, I hardly even did any translations at all. Translating was done by native English speakers and I only checked their work. Some days I had the feeling I spent eight hours just pressing the down arrow on the keyboard. I was also homesick to Australia. I saw a white plastic bag stuck in a barren tree outside a suburban mall and thought it was a white cockatoo, so prevalent in Australia. I lived in the beautiful historic centre of Leiden but I missed Australia's green spaces and wide open views.

Then I saw an ad for a Migration Consultant with the Migration Bureau in Amsterdam. I was incredibly keen and had to have that job. It took determination and perseverance to convince the New Zealand director that I could be the first non-native English speaker in the firm. I was lucky too, because he needed three new people at the same time and he was probably desperate. I turned out all right and remained with this firm for three years and came back later for another four.

The Migration Bureau assisted people with their residence applications for Australia, New Zealand and Canada. It was a steep learning curve, working as a young Dutch person alongside native English-speaking lawyers and other professionals in a professional environment, very much akin to a law firm. I advised clients on immigration issues, and I quickly found out I myself was not eligible for immigration to Australia (an ulterior motive for seeking this employment) and concentrated on New Zealand instead. In 2001 I went there on a holiday, thinking I would resign and apply for a temporary visa in order to find work in New Zealand. When I came back, however, my boss announced they would set up an office in his home town of Christchurch and anybody who wanted to transfer was welcome to do so. Within a week I had decided to go, and I arrived in Christchurch in October 2001.

Christchurch, which is the capital of the South Island, was a beautiful city. I immediately fell in love with the place, its central square with souvenir and food stalls, its blue skies, fresh clean air and clear light, its friendly buildings surrounding the square. The historic Arts Centre with more souvenir and food sellers, and the awesome Botanic Gardens were other favourite spots. Central Christchurch is flat, and I used to cycle to work, and anywhere else in the city. I played lots of tennis in an idyllic park overlooking the gardens, went tramping in the mountains and I met my husband Martin.

Too soon I had to leave Christchurch. Before my holiday in 2001 I had sent an open application to the Netherlands Embassy in Wellington regarding any vacancies. The Ambassador agreed to meet me, even though there were no vacancies. Two years later, out of the blue, I got a phone call from somebody I did not know, offering me a job at the Netherlands Embassy in Wellington. It would be a two-year contract, dealing with nationality applications and visa and passport applications. I was very sorry to leave the beautiful city of Christchurch for 'windy Wellington' on the North Island, but it was a work opportunity not to be missed. The idea of working at an Embassy had always been in the back of my mind, and now I had a chance.

At the Consular Section of the Netherlands Embassy I worked at applications from New Zealanders of Dutch descent who wished to get back their Dutch nationality. I also handled passport applications and applications for Schengen visas. I enjoyed the work, and especially the occasional receptions and personnel outings. Wellington is where Martin and me started living together and got married. I also took on New Zealand citizenship, while keeping my Dutch nationality. Despite all this, I did not enjoy the city too much. Being from Friesland I really don't like hills. My bike never left the garage in New Zealand's capital. I also did not care for the wind and

rain. My thoughts had gone back to Australia, land of wealth, warmth, sunshine, wildlife and colourful birds.

Towards the end of my two-year contract the Belgian Consul from Australia visited our Embassy. A colleague pushed me to talk to the Consul about work opportunities. I don't think I would have been assertive enough myself to take the initiative. I was lucky again; the Consulate in Sydney had closed its doors and all consular work had to be undertaken by the Embassy in Canberra. There were three vacancies for Consular Officers. I wanted to move to Australia and now, as a New Zealand citizen I could come in 'through the back door'.

We moved to Australia in 2005. We lived in Canberra for more than three years, with me working for the Belgian Embassy. Then we wanted a sea change and moved to a small town on the coast. I did a six-month online university course to become a Registered Migration Agent and I became a contractor to my old employer, the Migration Bureau in Christchurch, working remotely. By this time we had a baby son and we missed having support from friends and family. We decided to leave Australia and move back to Christchurch, New Zealand, in August 2010. A big mistake. Three weeks later the earthquake struck. Although this first one was without loss of life, it was frightening and unnerving. We had no power and water for days, but we were some of the lucky ones. Aftershocks kept coming until on 22 February 2011 an earthquake struck the heart of the city, killing 185 people, most of them in two multi-storey buildings that collapsed.

In 2013 the Migration Bureau went bankrupt and I was without work. Having experienced some 8,000 aftershocks and being forced to move and rent a smaller house paying much higher rent, and with no hope for employment for me, we moved back to Australia. Two of my husband's former colleagues had also escaped Christchurch and moved to the Australian Gold Coast and told us my husband could quickly find a job there. It took a few months for him, but after seventeen months I still had not found work there. We now had two young children and no financial stability. I also had come to the conclusion that the Belgian Embassy in Canberra had been my favourite place to work. I enquired about any vacancies and, lo and behold, one colleague had just resigned!

We decided the Belgian Embassy in Canberra was the place to be – again. At five years of age my son had lived in five different houses in three different towns in two different countries. This had to change. Security and stability is what our family needed. After fifteen years of moving from town to town and country to country, and back again like a boomerang, we now intend to stay here for at least fifteen years so that our children can get truly settled.

A Christchurch couple (not Femke and her husband) facing the ruins of their home. For more pictures of what earthquakes did to Christchurch – and might do to Northern Groningen – see the source site: http://archive.boston.com/bigpicture/2011/02/christchurch_earthquake.html

'In de mensen een welbehagen...'

Rudy Bremer (1936-2013)

Van oudsher, van lang vóór de christelijke jaartelling, is Kerstmis, zonnwende, een feest van eten. Als je in het diepst van de winter, in de duisterste dagen van het jaar, je voorraden ruimhartig durft aan te spreken, dan misleid je de goden en komt er later in de winter geen schaarste – dat was de gedachte. Magisch denken. 'In de mensen een welbehagen...' Maar dan moet je wel eten hebben, natuurlijk.

Na een lange zwerftocht was ik in december 1965 in Singapore aangekomen. Daar klopte ik bij de havenpolitie aan om onderdak, en ik werd gastvrij ontvangen: ik mocht wel op zolder slapen. Daar stonden een paar planken op schragen, waarop zij zelf 's middags ook wel eens rustten. Maar ik moest wel eerst met elke plank stevig op de grond stampen, zeiden ze. Nou ja, een of ander Chinees of Maleisisch bijgeloof, dacht ik – vast iets met boze geesten of zo – dus ik lachte en zei: 'Ja, natuurlijk!', maar ik trok me er niets van aan en sliep prima.

De volgende ochtend stond er brood met thee voor me klaar – Oosterse gastvrijheid, die ik trouwens niet alleen in het Oosten, maar over de hele wereld heb mogen ondervinden.

'En, goed geslapen?'

'Jazeker!'

'Flink gestampt zeker?'

'Eh, nou nee, eigenlijk niet, nee.'

Nou, dat vonden ze wonderbaarlijk! Ik moest wel een heel dikke huid hebben, want als zij die planken niet afstampten, werden ze levend opgevreten door de wandluizen: die rustbedden zaten er vol mee. Was ik echt niet gebeten? Nee, echt niet – maar dat stampen was dus geen kwestie van bijgeloof geweest.

Ik was al jaren van huis, mijn ouders waren oud en eenzaam, en het werd tijd om weer eens naar Amsterdam terug te gaan. Maar ja, vliegen kostte duizenden guldens, varen was haast even duur, en in de havens van Bangkok of Singapore kon ik geen schip vinden waarop ik werken mocht om de overtocht te verdienen: ze waren wel allemaal onderbemand, maar in mijn fonkelnieuwe zeemansboekje ontbrak elke ervaring, dus geen kapitein durfde het met me aan.

Overdag zat ik dus maar in de tropenzon op het dak te bakken, en 's avonds zwierf ik een beetje door de havenbuurt en kocht voor veertig cent per keer mijn enige maaltijd van de dag bij een van de Chinese stalletjes op de markt langs de havenkade. Maar na

een tijdje raakte ik wel uitgekeken op Singapore, en de havenpolitie op hun ongenode gast. Mijn beetje geld zag ik dagelijks slinken, werk was niet te vinden, en ik wilde eigenlijk toch echt wel naar huis. Dan maar hulp vragen op het Nederlands consulaat.

Het kostte wel enige overredingskracht voordat ik ze op het consulaat zover had dat ik op het eerstvolgende Nederlandse vrachtschip naar huis mocht als consulaire passagier, als ik geen duizenden, maar wel honderdtachtig gulden kon betalen. Ik kon dan aanspraak maken op een kooi en maaltijden, mocht niet klagen over kwaliteit, behandeling, omwegen of vertragingen, maar kwam wel van Singapore naar Rotterdam. Nou, graag natuurlijk: ik had dan net genoeg over voor mijn treinreis naar Amsterdam, en dat was alles wat ik nodig had. En drie maaltijden per dag, die had ik in lange tijd niet genoten.

Maar het werd zelfs beter toen ik eenmaal aan boord van de Roebiah was, een stoomschip op de wilde vaart, al anderhalf jaar van huis, en nu op weg van Noord-China naar Nederland. Er waren maar drieëntwintig man aan boord, terwijl het er eigenlijk vijftienveertig moesten zijn. Ga je dan als enige een hele maand lang tussen drieëntwintig hardwerkende kerels op je kont zitten, zonder een cent voor een biertje of een pakje sigaretten, voor alles afhankelijk van die werkers, maar zonder iets uit te voeren? Nee toch?

'Wil je werken?'

'Natuurlijk wil ik werken. Maak mij maar lichtmatroos, of hoe dat heten mag.'

'Nou, matroos, aan dek, dat mag niet. Ga maar naar het kombuis. Je bent koksjongen.'

En zo was ik dus koksjongen op de wilde vaart. In de nacht van 24 op 25 december voeren we uit, en op eerste kerstdag om zes uur 's ochtends begon mijn dienst.

'Laat maar zwemmen', zei de kok – de chef-kok zei niks.

Dat betekende dat ik alles wat er nog in de pannen stond van de vorige avond overboord moest gooien. Dat waren aardappeltjes, sperzieboontjes en gebakken niertjes, en niets daarvan heeft de zee gehaald: ik gunde het de vissen niet en wist er wel weg mee, aan de reling staand. Toen moest het ontbijt geserveerd worden, en toen de lunch klaargemaakt, en toen het avondeten. Een kerstdiner hebben we bereid, met ons drietjes, een verrukkelijk feestmaal, met alles erop en eraan: garnalencocktails vooraf, pudding met slagroom toe, aardappelen, groenten, appelmoes, en als hoofdgerecht

48 prima biefstukjes. Twee biefstukjes de man, en voor mij dus ook twee.

Maar niet iedereen lust graag biefstuk, en zeker geen twee. Zes man lieten een biefstukje staan, en voordat ik, na zestien uur keihard werken, 's avonds doodmoe het door mij brandschoon geschrobde kombuis uit mocht om als een blok in mijn kooi te rollen, kreeg ik nog een opdracht: *'Laat maar zwemmen, die biefstuk!'*

En toen had ik dus vóór het slapen gaan nóg zes biefstukjes, met een flesje bier dat ik van de chef-kok gekregen had. Kerstmis 1965. 'In de mensen een welbehagen...'? Nou, in mij zéker!

Met toestemming overgenomen uit Maandelijks Nieuwsblad voor Garmerwolde Thesinge en omstreken, 33e jaargang, december 2007

Write Along!

Did you join the reunion and do you have any suggestions for possible themes or activities for future reunions? Feel free to send us an email (reinou.anker@gmail.com) to tell us. We will definitely take your opinions into account. If you would like to provide feedback on the reunion, feel free to do so via the same email address. If you haven't been able to join us, you're obviously still welcome to offer suggestions! We hope to hear from you soon.

*On behalf of the board
Reinou Anker*

When you combine Shakespeare and the Brexit...

Reinou Anker

...in three horrifically long sentences:

you get a cosy get-together with a very entertaining presentation by Hans Jansen, who manages to combine reading a soliloquy by Thomas More from a play that contains writing proven to be written by William Shakespeare, and showing the most gruesome facial expressions of some British politicians one can find on the world wide web, in one half-hour talk, while proving that essentially nothing has changed in (British) society over the last 400 years...

you get people who are retired, working together with people who have just graduated, to struggle through a music round with music inspired by Shakespeare – that naturally does not contain any obvious, popular songs – and a Brexit-round filled with questions you think you ought to know, but you eventually seem to answer with your best guess (which can take you quite far actually) trying to ease the pain of those answers that don't seem to want to leave the tip of your tongue, with some excellent finger food and drinks from the Stadstuin. #PubquizDilemmas

you get a challenging yet educational, funny, and most of all very 'gezellig' (because no English word really covers the meaning of gezellig) gathering with people who you might not even know, but you still manage to have very pleasant conversations with, because you all have something in common: you studied English at the University of Groningen AND you just went through a horrifically difficult pubquiz that makes you want to think of many alternative activities for future reunions (to be sent to reinou.anker@gmail.com).

For those of you that joined us: thank you so much for your participation, company and contributions. For those of you who were unable to come: we really hope to see you next time. And for those of you who did not even think about coming: please reconsider for our next reunion, it really is loads of fun!

Bibliotheken, boeken en nu het wereldbrein

Geart van der Meer

Toen ik in 1963 met mijn studie Engels begon, zag de RUG-wereld er totaal anders uit. Bijna elk vak, Engels, Frans, Duits, maar ook bijvoorbeeld economie, had zijn eigen gebouw, en wel in de binnenstad, niet ver van het Academieggebouw, want Paddepoel bestond nog helemaal niet. Zo was het 'Anglistisch Instituut' gevestigd in een pand aan de Boteringestraat, nummer 42. Colleges vonden daar plaats, of in het nabije Academieggebouw. Een soort 'kantine' was er zelfs ook aanwezig in dat gebouw, waar je in een piepklein keukentje aan het eind van de gang voor een stuiver thee kon krijgen, en koffie voor een dubbeltje. Dat moest je dan staand in het smalle gangetje opdrinken. Dat lijkt heden ten dage al iets van een andere planeet, maar wat ook op iets uit een andere wereld lijkt, is het feit dat elk vak zijn eigen aparte secretariaat en bibliotheek had.

De bibliotheek van het Anglistisch Instituut was op de eerste verdieping gevestigd, een lang soort pijpenla, met aan het eind een met een glazen wand afgeschermd ruimte voor het secretariaat, waar de bekende praatgrage kinderboekenschrijfster Toos Zuurveen de scepter zwaaide. Persoonlijk ben ik daar niet zo vaak neergestreken, want ik zat liever in mijn eigen

piepkleine zolderkamertje te werken en te lezen. Alleen 's winters zat ik daar graag, als het erg koud was. Ik moest namelijk dat kamertje van mij verwarmen met een gas-kachelletje dat zijn gas uit een zogenaamde butagasfles betrok. Zo'n fles kon je gewoon na een telefoontje (uit een telefoonsel ... ja, andere tijden) laten bezorgen: je betaalde daar een tientje voor. Als het echt koud was en flink vroom (ja, ook andere tijden...), dan was zo'n fles in één dag leeg, en dat ging mijn budget te boven. Dus dan was het raadzaam en goedkoper om in de lekker warme Anglistische bibliotheek te gaan zitten.

Toen in 1969 naar de Grote Kruisstraat verhuisd werd, kwamen de grotere talen, behalve Frans, wel in één en hetzelfde gebouw, maar leefden ze wel in hetzelfde stramien voort: gescheiden secretariaaten en gescheiden bibliotheken. En Algemene Taalwetenschap zat in een niet onaardig pand aan de Ossenmarkt, met jawel: ook een eigen secretariaat en bibliotheek. Andere kleinere taalinstututen, zoals Fries en Nedersaksisch, bleven eerst nog aan de Westersingel zitten, en kwamen pas in 1984 bij ons in de buurt, 'in de tuin', aan de Grote Rozenstraat. Samen met Landbouwgeschiedenis was daar in een prachtig pand een grote bibliotheek gevestigd. Met jawel, ook

daar een secretariaat en bibliothecaresse. Sterker nog: de secretariaaten Fries en Nedersaksisch waren gescheiden en niet samen-gevoegd. Ergens in datzelfde gebouw zat toen ook Algemene Taalwetenschap, met ... jullie raden het al. De bibliotheek van Engels bleef dus ook apart bestaan, een grote ruimte met veel licht door de grote ramen, en ook daar een secretariaat met een glaswand.

De hele letterenfaculteit is in 1989 naar de huidige locatie, de Harmonie, verhuisd. Dat was tevens het einde van de aparte talenbibliotheken. Een deel van de collectie was al verdwenen naar de even daarvoor, in 1987, verrezen Universiteitsbibliotheek, op de plaats waar vroeger die lelijke Martinuskerk stond. Ik werkte tussen 1985 en 1990 ergens anders, maar ik weet nog dat Anthony Davies een papier met de woorden THIS WAS ONCE A FLOURISHING LIBRARY op het raam geplakt had van de toen al grotendeels ontmantelde en troosteloos uitziende voormalige drukbezochte ruimte. De rest van de talencollectie is toen ondergebracht in een vrij ruime en niet onaardige letterenbibliotheek van de Harmonie, met studiezaal. Inmiddels, de lezer raadt het al, heeft ook die bibliotheek het loodje gelegd in de nog steeds doorgaande centraliseringswoede van de RUG. Wat overgebleven is, is

een ruime studiezaal.

Die uit huidig oogpunt onvoorstelbare luxe van aparte rijkjes is voorgoed voorbij. Uit de aangehaalde woorden van Anthony Davies proeft men een zekere nostalgie en spijt. Want ja, die bibliotheken waren ook gezellige ontmoetingsplaatsen, waar leren, lezen en sociaal leven in één ruimte verenigd konden worden, samen uiteraard met de daarbij horende kantine. Als ik zie hoe bomvol de grote studiezalen in de UB altijd zijn, dan kan de conclusie alleen maar zijn, dat daar nog altijd grote behoefte aan is: aan leren, lezen en gezelligheid. En de behoefte aan het raadplegen van bronnen is er uiteraard nog steeds. Maar ... die bronnen bestaan steeds minder uit *papier*. De grote studiezalen in de UB zitten vaak stampvol met naar schermen starende studenten, d.w.z. schermen van pc's, of schermen van hun eigen laptops. Bronnen van *papier* zullen blijven bestaan, maar digitale bronnen nemen een steeds grotere vlucht. En wat nog meer is: die bronnen zijn over de hele wereld in principe op bijna elke plek raadpleegbaar. Wat de rol van bibliotheken drastisch veranderd heeft.

En zo kom ik op een idee van Herbert George Wells (1866-1946), dat ik tegenkwam in David Lodge's interessante boek over Wells, *A Man of Parts*. Eén van die 'parts' bleek, naast zijn grote aantal publicaties, zijn talrijke geestdriftige escapades in het buitenechtelijke, maar dit even terzijde. Wells, een van de uitvinders van 'science fiction', zie bijv. *The Time Machine* (door mij trouwens in het Fries vertaald), lanceerde in 1936 een idee dat nu werkelijkheid aan het worden is: 'the world brain', of *The Brain Organization of the Modern World* (lezing in Amerika, oktober en november 1937). Wat uiteindelijk het *world wide web* geworden is, lijkt reeds aangekondigd in zijn desideratum van 'a sort of mental clearing house for the mind, a depot where knowledge and ideas are received, sorted, summarized, digested, clarified and compared. Wells felt that technological advances such as microfilm could be used towards this end so that 'any student, in any part of the world, will be able to sit with his projector in his own study at his or her convenience to examine any book, any document, in an exact replica'".

Hoe profetisch! Wij leven al een tijdje in zo'n werkelijkheid, zoals Wells toen in zijn stoutste dromen nog niet heeft kunnen bevroeden. En wat nog mooier is: dat 'world brain' wordt steeds groter, ook doordat wij er *zelf* ook aan mee kunnen werken. Zo is bijvoorbeeld Wikipedia een project van en door vrijwilligers, en het Project Gutenberg,

genoemd in de bijdrage van Menno de Leeuw (medewerker aan dat project) in de *Anglophile* van februari jl., is ook zo'n geval. Dat project heeft al meer dan 50.000 auteursrechtenvrije boeken in dat 'world brain' geplaatst. Johannes Gutenberg (1397-1468) heeft als uitvinder van de boekdrukkunst al voor een revolutionaire uitbreiding van dat wereldbrein gezorgd. En Project Gutenberg doet daar nu meer dan een flinke schep bovenop.

Toen ik in 2010 een iPad kocht, ontdekte ik al snel (nou ja, daarop gewezen door mijn dochter en schoonzoon) dat je er ook boeken op kon lezen. En zo ontdekte ik ook al spoedig dat oudere boeken, zonder auteursrechten, gratis gedownload konden worden vanaf Project Gutenberg. Inmiddels heb ik al meer dan dertig boeken zo gelezen, op iPad en later Kindle, en toen ik eind vorig jaar wat terug wou doen, door ook mijn steentje bij te dragen, heb ik mij opgegeven als 'proofreader' van gescande teksten. Na een eenvoudig testje mocht ik aan de slag. En ontdekte tot mijn stomme, maar plezierige, verbazing dat een beroemd Fries boek, de *Rimen en Teltsjes van 1871* (maar hier in de uitgave van 1918), ook op de lijst stond om proefgelezen te worden. En zo – zie vorig nummer *Anglophile* – kwam ik na wat heen en weer geschrijf op de discussiepagina van dat project tot de aangename ontdekking dat een vroegere student van mij, Menno dus, de 'content provider' van dat boek was. Dat wil zeggen: hij had het project *Rimen en Teltsjes* aangeboden aan Project Gutenberg. Zo kan rondlopen in dat wereldbrein leiden tot hernieuwde kennismakingen.

De eisen die Gutenberg stelt zijn streng om een zo foutloos mogelijke tekst te garanderen. Zo zijn er drie proefleesrondes, waarbij voor ronde 2 en 3 steeds hogere eisen aan de 'proofers' worden gesteld: je komt bijvoorbeeld pas in ronde 2 als je enige sporen verdiend hebt in ronde 1 en een verder testje hebt afgelegd. Na ronde 3 begint het vormgeven, waar alleen de zeer ervaren medewerkers zich mee mogen bemoeien (zover ben ik nog niet en dat is eigenlijk ook mijn ambitie niet). Het hele Gutenberg-programma is in de loop der jaren buitengewoon gedetailleerd en goed doordacht opgezet door middel van talrijke instructies en een uitstekend bijgehouden computerprogramma, waar o.a. precies in staat wat jij daar allemaal uitgespookt hebt, en wat jouw status is (op welk niveau je zit en wat je allemaal hebt gedaan). Iedereen mag meedoen, en ik heb gemerkt dat aan het *Rimen en Teltsjes*-project een aantal mensen hebben meegewerkt die helemaal geen Fries kenden, maar kennelijk er in hun

vrije tijd aardigheid aan hadden om scans te vergelijken met een gedigitaliseerde tekst.

Nu zullen er bij de lezers van *Anglophile* vast geen mensen zijn die nog niet hebben rondgestruind in het zich steeds uitdijende wereldbrein, maar wellicht hebben enkelen nog niet deze interessante uithoek ontdekt. Als je graag wat rondsnuffelt in bijvoorbeeld negentiende-eeuwse literatuur, of vroeger uiteraard, dan kun je bij Gutenberg te kust en te keur gaan, hetzij op de pc, hetzij op wat voor leesapparaat dan ook. Als je er ook aardigheid in hebt om zelf eens te kijken of je mee kunt doen, dan kun je je opgeven voor welk project dan ook en in welke taal dan ook. Google eens op 'Project Gutenberg' en kijk dan verder. Wat mijzelf betreft, er ging een nieuwe wereld voor mij open. En wat is er mooier? Ik voelde mij even als die man die 'silent, upon a peak in Darien' stond. Ook in deze uithoek van het wereldbrein vind je 'realms of gold'. Doe mee, en word even een klein beetje een 'stout Cortez'. En eh ... voor die heel misschien éne enkeling die hier denkt 'hnn?' – bezoek even het wereldbrein en word wijs.

Digitalise Along!

Since the *Anglophile* only appears three times a year, the board sometimes needs to reach out to you via a different medium. In the past we've used snail mail for this purpose. However, times have changed (quite a lot) and nearly everyone can be reached via email nowadays. The ups: we can reach you faster, there are less efforts and costs involved, and my personal favourite: it's better for the environment. **If you haven't received any emails from us yet, this means we don't have your (current) email address!** You can give us your email by **1**: sending an email to g.vasse@rug.nl, or **2**: by filling out the form on the University of Groningen website. The forms still work but the website itself is completely out of date and the URL is horribly long (<http://www.rug.nl/let/organization/bestuur-afdelingen-en-medewerkers/afdelingen/afdeling-engels/get-connected/alumnivereniging>), so for now I would suggest using option 1.

We are working on a new website, but in the meantime you can also join us on Facebook: <https://www.facebook.com/groups/23803429828/> (I know, another impressive URL, we're working on this). Please note, this is a closed group, so someone in the group will have to accept you to the group before you can see the contents. This is to prevent the group from growing exponentially with foreign Facebook users that have not studied English at the University of Groningen.